

Eurocopa 2008 El record d'un campió

Pàgines 2 a 8 <<<>>

Marcelino Martínez Cao CAMPIÓ D'EUROPA AMB ESPANYA EL 1964

«Aquests nois han de guanyar; el nostre títol ja és vell»

ANTONIO MERINO
MADRID

El seu telèfon no para de sonar i decideix deixar-lo a la seva dona i anar-se'n a la platja d'Ares, el poble corunyès on va néixer el 29 d'abril del 1940, a fer un cabussó. Del seu cap va sortir el gol que li va donar l'única Eurocopa a Espanya en la final del 1964 contra Rússia. Un títol que, segons Marcelino, pot reeditar la selecció 44 anys després.

—¿Veu a prop el segon títol europeu per a Espanya?

—El veig molt accessible. Espanya té més equip que Alemanya. Ells poden fer mal per dalt, però la seva defensa és molt lenta. Els seus centrals no són figures.

—¿Les finals s'han de jugar o s'han de guanyar?

—S'ha de sortir i guanyar. El 64 érem favorits, tot i que Rússia era la campiona d'Europa. D'un córner seu va néixer el nostre gol. Van fer quatre passes sense que els russos toquessin la pilota i vam guanyar. Aquests nois poden fer el mateix, sense cap mena de dubte.

—Per cert, la passada l'hi va fer Pereda i no Amancio, tal com surt en els resums del No-Do i TV...

—La centrada me la va fer Pereda. Això d'Amancio va ser un embolic que es va inventar la televisió per-

què van fer un muntatge mal fet. Es veu una centrada d'Amancio i, després d'un tall, se'm veu quan queia. Hi van gravar a sobre. Tinc el partit gravat per la televisió russa i hi surt la jugada tal com va ser.

—I des d'aleshores és un heroi a Espanya...

—Es parla del meu gol, però no de la selecció tan fabulosa que teníem.

LA FINAL

«Tenim més equip. Alemanya pot fer mal per dalt, però la seva defensa és lenta. Els seus centrals no són figures»

Això dels herois queda per als que en la seva professió aconsegueixen gestes. A mi m'hauria agradat que el meu gol hagués sigut en una altra època i amb una altra mena de Govern, no durant una dictadura. La gent el valora més ara perquè hi ha llibertat. No van tenir consideració a nosaltres. Ens van donar 150.000 pessetes i un sopar a l'Hotel Palace. Hauria sigut normal tenir al-

guna ordre, però sorties a jugar per Espanya. Això de ser herois està a l'abast dels nois d'ara, que gairebé ho són. Són una gran generació.

—¿Com s'explica que hagin passat tants anys sense veure Espanya jugar per un títol?

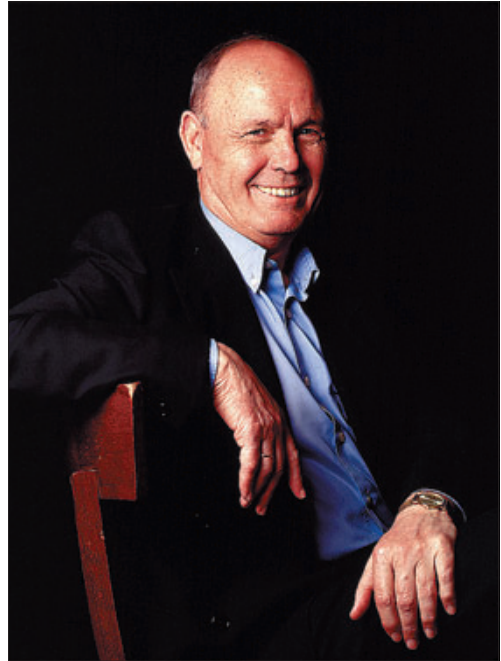
—Jo crec que a la selecció la collaven i s'acovardia. No obstant, ara pressiona. És un equip molt semblant al nostre, amb homes de gran classe com Cesc, Xavi i bons rematadors com Villa o Torres. El títol que vam aconseguir nosaltres s'ha quedat molt solitari per la quantitat d'anys que han passat sense obtenir res. Això és una cosa que no m'agrada gens. Aquests nois han de guanyar perquè el nostre títol sona una mica vell i això només resulta bo per als vins.

—¿Què li va dir a Torres i a Villa en la visita dels campions del 64 a la concentració de la selecció a Madrid, a finals de maig?

—Els vaig dir que podien guanyar i que només deixarien de patir si jugaven bé. Només així patirien els altres equips, tal com ha succeït.

—També va parlar amb Luis Aragonés...

—Em deia que havia analitzat una llista de 26 jugadors fins a la definitiva de 23. Em va comentar que no va portar Raúl perquè no seria titu-

►► Llegendia ► Marcelino, en una foto de fa alguns anys.

lar. Que no en tenia més perquè no era com en la nostra època en què hi havia set jugadors per posició. I era cert, perquè en la posició d'interior hi havia Adelardo, Del Sol, Guillot, Pereda, el mateix Luis, Peyró i Santos. Déu n'hi do. Com a seleccionador, Luis ha encertat en tot. Ell i Pepe Villalonga han sigut els millors seleccionadors de la història. Si Espanya guanya l'Eurocopa seria un suïcidi deixar que Luis se n'anés.

—¿Com recorda la final de 1984, la segona d'Espanya, amb aquell error d'Arconada en el primer gol fran-

cès, obra de Platini?

—Arconada no hi va perdre res. Va ser un grandíssim porter. Un mite. Un dels grans de tota la història. No és just que se'l marqués per allò. En aquell partit, Espanya es va acovardir una mica, perquè era més bona que França. Crec que hi va haver por escènica perquè tècnicament eren superiors, però van sortir una mica arrossats. Es va perdre una gran ocasió.

Digui'm un resultat per a la final davant Alemanya...

—Guanyarem 3-1, però patint. ≡

LA TRIBUNA

La moda de la bandera vermella

Com una estratègia de màrqueting pot ser una solució de marca per a la selecció

ANTONI
Gutiérrez-Rubí
ASSESSOR DE COMUNICACIÓ

El que semblava simplement una bona estratègia de màrqueting televisiu pot acabar sent una excel·lent solució de marca per a la selecció nacional. L'èxit desbordant de la denominació *la roja* radica en atributs guanyadors: pluralitat, creativitat i passió.

Pluralitat. *La roja* representa més bé la diversitat estètica, cultural i esportiva del nostre combinat. Vivim en un estat pluricultural, plurilingüístic i plurinacional en què

moltes forces polítiques, i unes quantes federacions esportives, tenen l'aspiració legítima que les nacions d'Espanya puguin competir amb les seves pròpies seleccions, com ja passa en altres esports o com succeeix, amb naturalitat, al Regne Unit. Allà, Anglaterra competeix amb les altres nacions britàniques al màxim nivell, i no es trenca res.

La roja —així, simplement— allibera de culpa els amants del futbol de competició, que senten que la seva selecció natural (i nacional) és una altra, diferent de l'espanyola. Amb *la roja* poden fer seva la selecció de Luis, sense que se'ls trenqui cap artèria emocional i sense problemes

de consciència. A més, ens va bé que l'himne no tingui lletra. L'himne, amb lletra, desafia.

Creativitat. La simplicitat i novetat de *la roja* té una imatge de modernitat i de frescor. *La roja* ha fet impacte, per sorpresa dels seus promotors, perquè els mitjans de comunicació han estat generosos i hàbils. Invent de Cuatro, ara és patrimoni de tots. És el que tenen els bons invents, que la societat els patenta i els fa seus. *La roja* sona a nou, a modern, a dinàmic i a diferent. El color dels guanyadors, el color de moltes marques líders.

La roja ha despertat la vena lúdica i provocadora de molts aficionats jo-

ves. Els mitjans de comunicació i la xarxa competeixen animant iniciatives sorprenents i bromistes: del vodú al *muñeco boludo* i al *canibalisme*

'La roja' allibera els amants del futbol, que senten que la seva selecció natural (i nacional) és una altra

esportiu. Els més juganers han devorat pasta italiana amb salsa de tomàquet, han regalat ensaladilles russes amb pebrots vermells i proposen menjar-se salsitxes alemanyes suca-

des amb quètxup per celebrar el títol de campions. El vermell de *la roja* és divertit i també creatiu. És el color del nas dels pallassos. El vermell somriu i s'encomana.

Passió. El vermell és el color de la passió i de l'excitació sexual. El color de l'amor, del foc, del perill i de tot el que està prohibit. Enrere queda la *fiuria vermella*, que té resonàncies èpiques més pròpies de comunitats amenaçades, atrapa-des, i de la tragèdia, d'aquells que han perdut imperis o que tenen problemes d'autoestima. Adéu a la caspa furiosa i benvinguda la passió vermella.

La roja és, com a bandera emocional, més bona que la vermella i groga. Ha aconseguit, per exemple, que la plaça de Colón sigui alguna cosa més que la icona d'uns quants per ser la plaça Roja de tots. Potser ens anirà més bé, socialment. I en l'aspecte esportiu, ens ha portat fins a la final. ≡